

VÝSTŘÍŽEK Z ČASOPISU

V+W: Robin zbojník
Nová svoboda, Ostrava (1975)

12. III. 1982

ze dne

AK

kultura

Dobrého krále Edwarda v „Robinu zbojníkovi“ hraje Miloslav Sova, Pavel Handl ztělesňuje Boleslava Ukrutného.

Foto: Josef Hradil

Robin zbojník po čtyřiceti letech

Po sérii zdařilých her pro Osvobozené divadlo píše V&W Robina zbojníka, satiricky odlehčený až „odpočinkový“ text, v kterém jako by chtěli již použitými prostředky dramatického sdělení vyjádřit přechodnou touhu po nezávazném odreagování. Touto hrou vyčerpala zároveň autorská dvojice možnosti revue jako žánru, který jí nejvíce konvenoval.

Málo přesvědčivý příběh Robina zbojníka osciluje mezi pohádkou, sociálně laděnou satirou a groteskní komedií, přičemž není tím ani oním. Tohoto faktu si byl dobře vědom režisér Janík, který se pokusil sladit v plynulý tok výrazově diferencované složky revaluálního dění. Patnáct členů činohry P. Bezruč dostalo tentokrát příležitost „pořádně si zařadit“, uvolnit ventily slovní i pohybové komiky, mnohdy hraničící s bujnou, nikoli však podbíživou recesí. Na jednoduše koncipované scéně hostujícího výtvarníka Otakara Schindlera zbývá dostatek místa pro případné pohybové reje výtvarně ke kýčlité přepjatých figur (výtvarnicí kostýmů je I. Greifová).

Dvojici unavených a neustále ze spánku rušených nocležníků představují Bo-

huslav Čvančara (Roura) a Miloslav Čížek (Trouba), první mimicky výraznější, oba komediálně zkáznění, vychutnávající hravé slovní pŕůtky. Jsou to jímavé životné postavy, nádherní halamkové a vykuci, kteří se původní hereckou interpretací vyvazují z neodůvodněného srovnávání s geniální komickou dvojicí V&W. Slušný výkon odvádí i Milan Sova jako Dobrý král Edward, legračně pompézní a nancovatě majestátní (svou podstatnou roli sehrávají v tomto případě hercovy fyzické předpoklady). Naproti tomu poměrnou hereckou slablinu inscenace lze shledat ve výkonech Pavla Handla (Boleslav Ukrutný) a Ivana Misaře (scheriff Nottinghamský), přiznávajících se jen k obecnější obrysové komice, nerozpracované, hrubozrnější. Více se daří

Danuši Ondráčkové jako ledy Johanně, méně prostoru zbylo pro Michaelu Černou v roli pohádkového skřítky Puka. Ze zbojnické dvojice zaujme Sarlát Jeronýma Horáka. Vladimír Čapka uplatnil komické dispozice jako ustrašený lord Broadcasting; po kouzelné proměně bázlivce Robina zbojníka se stává herec obětí nepřilíš vtipných výjevů.

Jestliže návratem k Robinu zbojníkovi po čtyřiceti letech zamýšleli mj. inscenátoři připomenout dvojí životní jubileum hudebníka Jaroslava Ježka, zůstali právě zde ledacos dlužni jeho nadčasovému odkazu. Písně nejsou vždy alespoň uzpívány, již vzhledem k nestejným hlasovým dispozicím jednotlivých členů souboru. Podobně pohybová stylizace (nejmarkantněji u čtveřice „girls“) nepřináší invenční choreografické osvěžení. Jistě pěvecká a pohybová bezradnost tak rozhodně inscenaci nedodává punc umělecky vyváženého divadelního díla, počítajícího s uplatněním herecké všestrannosti.

ROMAN ČIAR

V+W: Robin (Obc.)

PRAŽSKÁ INFORMAČNÍ SLUŽBA
VÝSTŘÍŽKOVÁ SLUŽBA
Praha 2-Vyšehrad, K rotundě 8/82 - tel. 29 73 78

VÝSTŘÍŽEK Z ČASOPISU

Ostravský večerník

- 5. IV. 1982

ze dne

^ V. Čapka, D. Ondráčková a P. Handl jako Robin zbojník, Lady Johana a Boleslav Ukrutný v divadelní hře Jiřího Voskovce, Jana Wericha a Jaroslava Ježka Robin zbojník, kterou od ledna uvádí scéna Petra Bezruče SDO.

Foto: JOSEF HRADIL

O zbojníkovi Robinovi

ku postav, postavených do umělého světla, tedy úmyslně pošitých, nepravděpodobných, ale lidských i ve zkraslení, komiku situací, komiku předmětů...“, pak divákovi roku 1982 (přesně o padesát let později) tato snaha prostě nestačí a má jiné, náročnější požadavky. Inscenace neobstojí ani jako historický exkurs do dějin českého divadla, neboť nikdo, ani sebelepší orchestry a herci, jedinečnou atmosférou Osvobozeného divadla a osobitě kreační protagonistů už nikdy nevkřísí. Snad jedinou (i když také do určité míry problematickou) cestou by byla ra-

dikální dramaturgickorežijní úprava, vymýcení příliš individualistických prvků a důsledné významové posunutí prvků kritickoparodických směrem k dnešku. Problém ovšem spočívá v tom že to už by nebylo Osvobozené divadlo.

Režisér inscenace Josef Janík se nedal touto radikální cestou: namísto očekávaných aktualizací, ních úprav se spokojil pouze s některými škrty a přesunem ně-

a Vladimíra Čapky (Lord Broadcasting — Robin zbojník). Hromadné scény (slovní i hudební, až na onu nepovedenou a zdlouhavou v hrobce) vycházejí přijatelně díky pohybové snaze všech postav a postaviček. Choreografie hostující Jarky Calábkové vůbec celou inscenaci příjemně osvěžila drobnými nápady, což se dá říci i o malém orchestru, vedeném Janem Tomšíkem a hráčím Ježkovy písně v odpovídající úpravě dr. Jiřího Šimůčka. Scéna Otakara Schindlera vyhovuje strohostí a funkčností, méně už někdy zbytečně detaily přebujelé kostýmy Ireny Greifové. Obsazení rolí zbojníků, ozbrojenců a pěšáků dámskými silami souboru je nápadité.

Doufám, že z toho, co bylo napsáno, vyplývá jasný závěr: že totiž inscenace Robina zbojníka v činohře P. Bezruče nepatří ke špatným, že je však problematická už od základu — nejasností dramatickorežijního záměru, tvarem, v jakém se hra objevuje před současným divákem. Myslím, že s tímto problémem se potýkali a budou potýkat všichni inscenátoři her Osvobozeného divadla (zejména raných) a že ještě nebyla nalezena uspokojivá metoda, jak k odkazu této scéně při realizaci přistupovat.

[KA]

Jiří Voskovec — Jan Werich — Jaroslav Ježek: Robin zbojník. Režie Josef Janík, scéna Otakar Schindler j. h., kostýmy Irena Greifová j. h., dirigent Jan Tomášek, choreografie Jarka Calábková j. h., Státní divadlo v Ostravě — scéna Petra Bezruče, premiéra 29. ledna 1982.

Dramaturgie činohry P. Bezruče se v poslední době snaží rozbít stereotyp v uvádění her pro děti a mládež. I pro nejmenší své diváky, tj. ve věku asi od 8 do 14 let, nyní vybírá místo obligátních pohádek proslulé dobrodružné příběhy (viz Steversonův Ostrov pokladů) a komediální pohádkové travestie, což je případ Robina zbojníka, hry z repertoáru Osvobozeného divadla. Ukázalo se však, že tento titul pro děti hrát nelze, neboť poetice a komice tehdejších Osvobozených prostě nemohou rozumět a sám (pochopitelně notně zkreslený) příběh staré anglické legendy neudrží jejich pozornost. Hraje se tedy tato inscenace ve večerních časech pro dospělá diváky.

Jestliže Voskovec s Werichem chtěli v Robinu zbojníkovi (cituováno z jejich původního programu) „opravdové divadlo s kouzly, iluzemi, neskutečným ovzduším, s nelogickou zápletkou, s kouzelným proutkem...“, komi-

18 W. Robin (1982)

PRAŽSKÁ INFORMAČNÍ SLUŽBA
VÝSTŘÍŽKOVÁ SLUŽBA
Praha 2-Vyšehrad, K rotundě 8/82 - tel. 29 73 78

VÝSTŘÍŽEK Z ČASOPISU

Nová svoboda, Ostrava

1-3. 11. 1982

ze dne

18 W. Robin (10. 11. 82)

PRAŽSKÁ INFORMAČNÍ SLUŽBA
VÝSTŘÍŽKOVÁ SLUŽBA
Praha 2-Vyšehrad, K rotundě 8/82 - tel. 29 73 78

VÝSTŘÍŽEK Z ČASOPISU

Gstravský večerník

27. 1. 1982

ze dne

18

kultura

Na scéně činohry Petra Bezruče SDO byla 29. ledna premiéra hry J. Vůskovce, J. Wericha a J. Ježka „Robin Zbojník“. Na snímku Milan Sova jako dobrý král Edward a Danuše Ondráčková jako lady Johanna, jeho dcera. Foto: Josef Hradil

18

DIVADLO

PŘED PREMIÉROU

V září loňského roku jsme vzpomínali 75. výročí narození hytosného českého muzikanta, skladatele Jaroslava Ježka. První den letošního roku tomu již bylo čtyřicet let od jeho předčasné smrti. Jaroslav Ježek zasáhl do celé řady hudebních žánrů — od komorní hudby až po symfonickou tvorbu. Přesto však musíme konstatovat, že to, co nás z jeho díla provází do dnešních dnů, jsou písničky a hudba, která vznikla ze vzájemně se inspirující spolupráce hlavních autorů her Osvobozeného divadla Jiřího Vůskovce a Jana Wericha.

Osvobozené divadlo sehrálo v meziválečném období významnou roli při formování české divadelní avantgardy. Hry autorů, a současně protagonistů divadla, byly spjaty s dobou svého vzniku. Poetika, kterou v Osvobozeném divadle pomáhali vytvářet i ostatní spolupracovníci, jako režisér Jindřich Honzl, choreogra-

Robin zbojník

fově Josef Janík či Saša Machov, a zejména celá plejáda vynikajících herců, to je to, co spojuje hry Osvobozeného divadla s dneškem.

V pátek 29. ledna uvede Státní divadlo — činohra Petra Bezruče — jednu z méně známých a méně populárních her V a W s hudbou Jaroslava Ježka, kterou autoři nazvali Robin zbojník. Pro námět si zašli do staroanglické legendy o Robinu Hoodovi. Samozřejmě, že s námětem naložili po svém — přizpůsobili dramatizační stylu svého divadla. Zaujaly je především skoro pohádkové motivy. Však také v úvodu k Robinovi píše: „Snad každá divadelní hra by měla být pohádkou... Pohádka, právě tak jako pravé divadlo, zachovává věčnou pravdu svým divadelním pravdám, protože je nadnáší do oblasti imaginace a zbavuje je logiky:

lépe řečeno, má svoji vlastní logiku, v níž vynecháním reálných premis a přeskočením těžkopádných článků přísně racionalistického úsudku dochází k zázrakům v lidských osudech...“

A tak, řečeno s autory, i inscenátoři a herci bezručovského Robina chtějí... „především divadlo, opravdové divadlo se všemi kouzly, iluzemi, neskutečným ovzduším, s nelogickou zápletkou, kouzelným proutkem. Chtějí komiku, komiku postav, komiku situací, komiku předmětů...“

V hlavních rolích se představí Milan Sova, Pavel Handl, Danuše Ondráčková, Vladimír Čapka, Ivan Misař, Michaela Černá a další. Role dvou nocležníků, tedy protagonistů představení, nastudovali Bohuslav Čvančara a Milošlav Čížek. Režijně představení připravil Josef Janík, který spolupracoval s výtvarníkem scény Otakarem Schindlerem, j. h. a výtvarníci kostýmů Vernon Greifovou j. h. Ježkovu hudbu instrumentoval dr. Jiří Šimíček a dirigentem je Jan Zmšiček. Choreograficky spolupracuje Jarka Calábková, j. h. (ts)